

24. Mar. 1842

FACTS

Date:

24. Mar. 1842

Page number:

Dagbog A, side 1-5

TRANSCRIPTION

Et Aar af mit Liv – fra den 24 Marz 1842 til den 3 April 1843

Hvert Tankelyn, som farer

Igjennem Sjæl og Sind,

Sit Billed dybt bevarer,

Hvor intet Blik naaer ind.

Men o! den Billedskare

Til Lyset skal ud gaae; –

Min Gud vil aabenbare,

Hvad intet Øie saa! –

B.S. Ingemann¹

•1•

Kjøbenhavn Frederiks-Hospital² den 24de Martz 1842.

Skjærthorsdag. 1842.

Alt i flere Aar har jeg ønsket at begynde en Række Optegnelser af hvad der foregik i mit eget Indre, som Maler og som Menneske, at jeg i sildigere Tid kunde see, hvorledes jeg har udviklet og maaskee forandret mig. – Den nærmest foregaaende Tid har været slem for mig, jeg vil derfor begynde med det Ønske: at jeg maatte faae Kraft til at sætte de gode Forsætter igjennem, som jeg har taget. Der er en ulykkelig Halvhed i mit Væsen, som ogsaa virker fordærvende paa mit Arbeide. Naar skal jeg faae mere Kraft og Bestemthed, dog uden at tabe Beskedenheden, som dog er nu hos mig, idet jeg altid mistvivler om mine egne Evner. Hvad hjælper en ærlig Villie, naar jeg dog Intet kan udrette. Hvad jeg som Maler har sat som mit Livsmaal er: at male det kjære Danmark, men med al den Simpelhed og Beskedenhed som er saa characteristisk for det; hvilken Skjønhed er der ikke i disse fine Linier i vore Bakker, der ere saa yndigt bølgedannede, at de synes at være dukkede op af Havet, i det mægtige Hav ved hvis Bredder de steile gule Klinter staae, i vore Skove, Agre og Heder? Men kun en Dansk kan male det; hvor falsk er ikke tit Tonen i de Billeder, som tyske Landskabsmalere her male; det kan være mig saa modbydeligt at jeg ofte bliver ubillig og overseer Skjønhederne deri. Saa kan jeg ret af Hjertet ønske, at jeg engang maatte kunne fremstille mit Fødelands Naturskønheder saaledes, at det maatte blive indlysende for enhver, at hine tage storligen fejl. Og dog vil jeg nødig, at nogensinde den almindelige Stemme enten for eller imod mig skulde have mindste Indvirkning paa mig; det er ligegyldigt om en Maler er anerkjendt af sin Samtid eller ei – Rigdom ønsker jeg ikke, men det ønsker jeg: at mine Arbeider maa overleve mig til Nogles Glæde. Til andre Tider kan ethvert Ønske af den Art forekomme mig meget forfængeligt, men jeg troer, at hvem der sætter sit Maal altfor lavt vil aldrig opnaae Noget, hvad dog enhver, selv den meest Beskedne bør stræbe efter. Og Publicums Gunst kalder jeg virkelig et lavt Maal. Hvor tit hører man ikke de skjæveste

Domme udtalte med Bestemthed og Selvtfredshed af utallige Læber, medens den kjærlige Beskuer, der ikke lader sig blænde af smuk Skæl men forlanger Kjærne, tier og holder sig til glandsløse Billeder, hvor man seer Maleren har havt langt større Kjærlighed til Naturen end til •2• en intetsigende Roes. Og dog kan Maleren neppe undvære Roes; men den skal komme fra dem, til hvem vi have Tillid eller ogsaa være et Beviis for at vi have opnaaet, hvad vi ønskede. Jeg kan saaledes huske, at Intet har saameget glædet og opmuntret mig, som det, at man om mine tidligere Malerier har sagt, at de vare saa ægte danske. I de senere Aar har der været noget saa Usikkert i mine Stykker, [og] den lyse, friske Farve, som mine første havde, paa en Tid, da jeg endnu slet ikke vidste, hvad jeg gjorde, den er gaaet bort. Hvergang jeg begynder et nyt haaber jeg, at jeg skal komme tilbage til den Simpelhed, hvormed jeg begyndte, hvergang skuffes jeg; jeg arbejder ikke i den barnlige Ubevidsthed længer, den kan jo ikke komme tilbage, har først Uskyldigheden fort faaet een Plet, saa er den borte for bestandig – dog det Billed passer neppe her, for det er utænkeligt vel at en Maler kunde conservere sin første Naivitet, især, naar han er omringet af saa meget, der kun kan nedbryde den. Der skal altsaa noget Nyt til at opveie det Tabte, gid det maatte komme! – Senere samme dag. – Tit har jeg sorgfulde Øieblikke, hvor jeg maa bebreide mig Meget, ja, bebreide mig, at jeg har selv ødelagt den Fred og Ro, Vor-Herre har givet mit Sind. Idag vil jeg nedskrive her, hvad jeg længe har [overstreget: be]tænkt, jeg ikke turde betro Papiret: min første og eneste Kjærlighed, som jeg selv betragter [overstreget: med en vis Agtelse(?)], som en af mine dyrebareste Erindringer. Det er jo en Festdag idag, den skal ogsaa have noget festligt for mig, jeg vil see at opmuntre mig ved Erindringen om lykkelige Tider. Allerede første Gang jeg saa Louise Neergaard³ paa Vedbygaard i August 1839, gjorde hendes blide fordringsfri Væsen et dybt Indtryk paa mig; men jeg var altfor ung til at torde tillade mig at tænke paa hende som min Brud. I 1841 kort for Pintse i May Maaned gjæstede jeg atter Vedby. Mine Tanker om hende vare de samme, og jeg mærkede, at Afreisen vilde blive mig tung. I flere Dage søgte jeg Leilighed til at tale med hende og tilstaae hende min Kjærlighed, saa undseelig jeg end var derved. En deilig Morgen gik jeg ned i Haven ind i den lille Lund, hvor jeg oftere havde spadseret med hende og satte mig ved Blegepletten paa en Bænk rygende af en lille tyrkisk Pibe; jeg ventede hun skulde komme at see til Blegen. Det var den yndigste Morgen: vægtige Dugdraaber hang paa Straae og Blomster og skinnede i Solen som Diamanter. Jeg tænkte paa hvorledes jeg skulde tiltale hende, og men maatte forkaste alt overladende det til min Stemning, hvordan •3• jeg skulde føie mine Ord. Som jeg saaledes sad, hører jeg pludselig Fodtrin nærvæd, jeg sprang op for at gaae hende imøde – det var ikke hende, men en Pige, som havde at gjøre med Tøiet paa Grønpletten. [Et blot Tilfælde afholdt mig altsaa fra at gjøre et Skridt, som jeg nu er glad ved er ugjort, og, som jeg dog længes efter at

gjøre. | Mismodig gik jeg bort. Jeg skulde snart reise, ledsage min Tante⁴ her til Byen. Frøken Louise og hendes Syster⁵ fulgte os til Sorø den Morgen vi toge bort. Vi spadserede hen paa den deilige Plads ved Kirken, hvor de høie Træer staaer, i Haven ved Akademiet; her standsede vi Alle for at høre den deilige Lovsang, som tonede ud gennem de aabne Vinduer. | Ingemanns yndige Bolig⁶ saae jeg. | Louise Lundbye⁷ og cand.theol. Schnegelsberg⁸ vare med. Da vi vendte tilbage til Postgaarden, hvor Dagvognen skulde modtage os, gik Louise Neergaard med mig først til en anden Deel af Haven, imens de øvrige langsomt gik hen ad Gaden, hun viste mig Blomster, fortalte mig om Byen, Kirken, o, jeg husker det saa nøie. Vognen rullede bort, et langt Stykke gik Veien lige, jeg viftede med mit hvide Tørklæde, til en Krumning tog hende bort; jeg var meget bedrøvet. – En gruelig Hede gjorde mig det muligt at foregive [overstreget: S] Upasselighed, der kunde forskaffe mig Ro til at tænke paa hende, der [overstreget: maa] vel neppe anede, hvor kjær hun var mig. Alt hvad jeg gjorde for at glemme det Indtryk hun havde gjort, vilde det dog ikke hjælpe. Jeg var ganske syg i længere Tid, og havde ondt ved at skjule den rette Aarsag. Jeg skrev til hendes Fader⁹, hvis Samtykke jeg først vilde have, hun maatte Intet vide, før jeg havde hendes Forældres Tilladelse til at kalde hende min. Brevet laae nogen Tid, jeg rev det itu, tog mig alvorlig sammen og vilde glemme, hvad jeg troede mig for svag til at gennemføre. Jeg vilde med Skovgaard reise til Møen, som jeg aldrig har seet, da blev jeg kaldt hjem til Fredriksværk, hvor jeg ankom Tirsdag Aften d 8 Juny. Min Fader¹⁰ havde siden Nyt-Aarsdag været syg. Jeg hørte og saae, at det var meget alvorligt, og Dagen før jeg kom havde Lægen troet han var død; dog saa jeg endnu [overstreget: under] imellem Smil paa hans Ansigt, ja, han spøgede endog med [overstreget: mig(?)] [os]. Onsdag Eftermiddag talte han længe til os, saaledes at vi mærkede, nu havde han snart Ende paa sine Lidelser. Den 4de velsignede Moder,¹¹ Emanuel¹² og jeg sade grædende ved hans Seng. Endnu levede han i 4 Dage, men var for det meste uden Bevidsthed. Natten imellem Lørdag og Søndag foregik en stor Forandring med ham. Da vi spurgte ham, hvorledes han havde det, svarede han: godt! men Moder har sine Symtomer, tilføiede han idet han endnu spøgende truede med Fingeren ad hende, som med sjelden Troskab havde fulgt ham paa hans ofte tunge Vandring. Kl: 6 tabte han Mælet, drak endnu lidt lædskende men rystede med Hovedet, da vi spurgte om han vilde tage Naphtadraaberne. Nu sade vi ved hans Seng, og, hvad jeg aldrig vil glemme, er det Rørende deri, at hans Øine saa længe Dagslyset tillod os at see, fulgte Moder, naar hun gik over Gulvet eller vare stift fast hæftede til hende, hvor hun sad ved hans Leie. Kl: 10½ drog han de sidste Aandedræt og en rædsom Taushed, Dødens, fulgte paa det besværlige Aandedræt. Saaledes døde min Fader. Det var første Gang jeg havde staaet ved et Dødsleie, og havde ikke den kjære Emanuel sat Mod i mig, og forestillet mig, at jeg for Moders Skyld

maatte fatte mig, da havde jeg vel overladt mig til [overstreget: en vild(?)]
Be min Bedrøvelse, uden at betænke, at her gjaldt det, at være til Trøst og
Hjælp for Moder. – 6 Brødre¹³ gik bagefter den sorte Kiste, som
Underofficerer og Haandværkere bar. Theodor¹⁴ var der ikke, han kunde
ikke komme. Brødrene og Moder reiste bort, de første til deres Arbeider,
Moder til sit Barndomshjem i Kallb. 32 Aar vare hendes Forældre¹⁵ og
Tante¹⁶ blevne ældre, men ellers var Hjemmet [overstreget: det Sam]
næsten uforandret. – Jeg blev ene tilbage paa Fredriksværk, thi ogsaa
Emanuel var reist til Emilie Riedewaldt.¹⁷ Jeg trængte til at overtænke min
Stilling, til at arbeide, jeg stod nu ene, skulde ganske sørge for mig selv.
Det var en alvorlig Tid, men gavnlig – megen Glæde og Sorg er siden
gaaet hen over mig; mine gamle Bedsteforældre holdt deres Guldbryllup i
Stilhed hos deres elskede Datter i hendes Hjem paa Frværk (3 Aug 41) og
denne virkelige Familiefest var dog et yndigt Levvel til det deilige Sted,
hvor mine Forældre kun levede i 5 Aar. – Nu mødte mig en stor Sorg; ••
Julius Hedermann,¹⁸ en af det lille Vennesamfund, der har gjort de 3 Aar
1839-1840 og 1841 til nogle af de lykkeligste i mit Liv, han døde
(Løverdag d 2 Oct Kl: 5 om Morgen) af følgerne af et ulykkeligt Fald af en
Hest. I Slutningen af Nov: blev jeg syg, jeg fik Feber, som nok var nær ved
at blive til Typhus; jeg kom mig saavidt at jeg kunde reise til Kallundborg i
Julen, hvor min Moder var og er endnu og nu kom det nye Aar. Hvad skal
det bringe! Jeg har nu kort berørt Hovedbegivenhederne i forrige Aar; jeg
kunde skrive langt om dem, men de ere ret vel indgroede i min
Hukommelse saa jeg behøver det nok ikke. – Men det hvormed jeg
begyndte, maa jeg atter tilbage til. Jeg har gjort mig Umage for at glemme
denne elskværdige Pige; mange alvorlige Tildragelser har siden optaget
mig og dog vender altid Tanken tilbage til hende. Hun kommer nu hertil
efter Paasken, jeg seer hende maaskee, men hvordan vil jeg gjensee
hende; jeg er blevet ældre, skulde det have forandret min Mening om
hende – i hvert Fald er det her nedskrevne uskyldigt, og som det nu staaer
for mig: en yndig Erindring. – Nu blev dog Skjær: Thors-Dag, (tilbragt ene
og uforstyrret i mit Hjem), en Festdag for mig, og er jeg end ikke bleven
glad, saa er jeg dog langt bedre tilmode og kan med et muntre Ansigt
gaae hen og gratulere Frøken Brandis¹⁹ i Anledning af hendes Fødselsdag
[hvor jeg dog ikke kom hen]. Jeg har ordentlig skrevet mig vel tilmode.

¹ Citat fra B.S. Ingemanns aftensalme "Der er et dunkelt Kammer".

² Lundbye havde siden oktober 1841 boet til leje hos kontrollør Carl Schoubye (ca. 1793-1876) på Frederiks Hospital, datidens rigshospital.

³ Louise Neergaard (1816-1895), datter af Vedbygaards ejer P.S. Neergaard.

⁴ Antagelig Lundbyes moster Anne Elisabeth Bonnevie, gift med daværende kommandørkaptajn Jens Seidelin (1790-1863).

⁵ Antagelig Elisabeth Petrea Christine Neergaard (1812-1879).

⁶ Digterens embedsbolig, den sydøstlige sidepavillon ved Sorø Akademi.

⁷ Lundbyes kusine Louise Lundbye (1818-1845), senere gift med broderen Carl.

⁸ Niels Henrik Schnegelsberg (1810-1876) var på det tidspunkt huslærer på Vedbygaard og blev siden gift med ejerens datter Elisabeth (Betty) Petrea Christine Neergaard (1812-1879).

⁹ Assessor Peter Sigvard Neergaard (1784-1858), der i årene 1818-1844 var ejer af Vedbygaard.

¹⁰ Joachim Theodor Lundbye (1778-1841), Lundbyes far, oberst og chef for raketkorpset med bolig i Frederiksværk.

¹¹ Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863), Lundbyes mor.

¹² Lundbyes næstældste bror, Emanuel A. Lundbye (1814-1903).

¹³ Lundbye var den midterste i flokken af syv brødre. De andre var Chr. Carl Lundbye (1812-1873), officer og i årene 1863-64 krigsminister; Emanuel A. Lundbye (1814-1903), officer; Theodor L. Lundbye (1816-1907), landmand og bogholder; Sigvard U.R. Lundbye (1820-1864), officer; Honoratus R. Lundbye (1821-1888), landmand og siden jernbanemand; samt Joachim E. Lundbye (1826-1897), landmand, officer og stationsforstander.

¹⁴ Lundbyes yngste storebror, Theodor L. Lundbye (1816-1907).

¹⁵ Lundbyes mormor og morfar, toldforvalter Emanuel Bonnevie (1763-1846) og Anna Olava Bonnevie, f. Gundersen (1764-1847).

¹⁶ Lundbyes mormors søster, Elisabeth Maria Gundersen (f. ca. 1766).

¹⁷ Emilie Riedewaldt (1819-1867), datter af skovrider Erasmus Riedewaldt i Jægersborg. Hun blev i 1848 gift med Lundbyes næstældste bror, Emanuel.

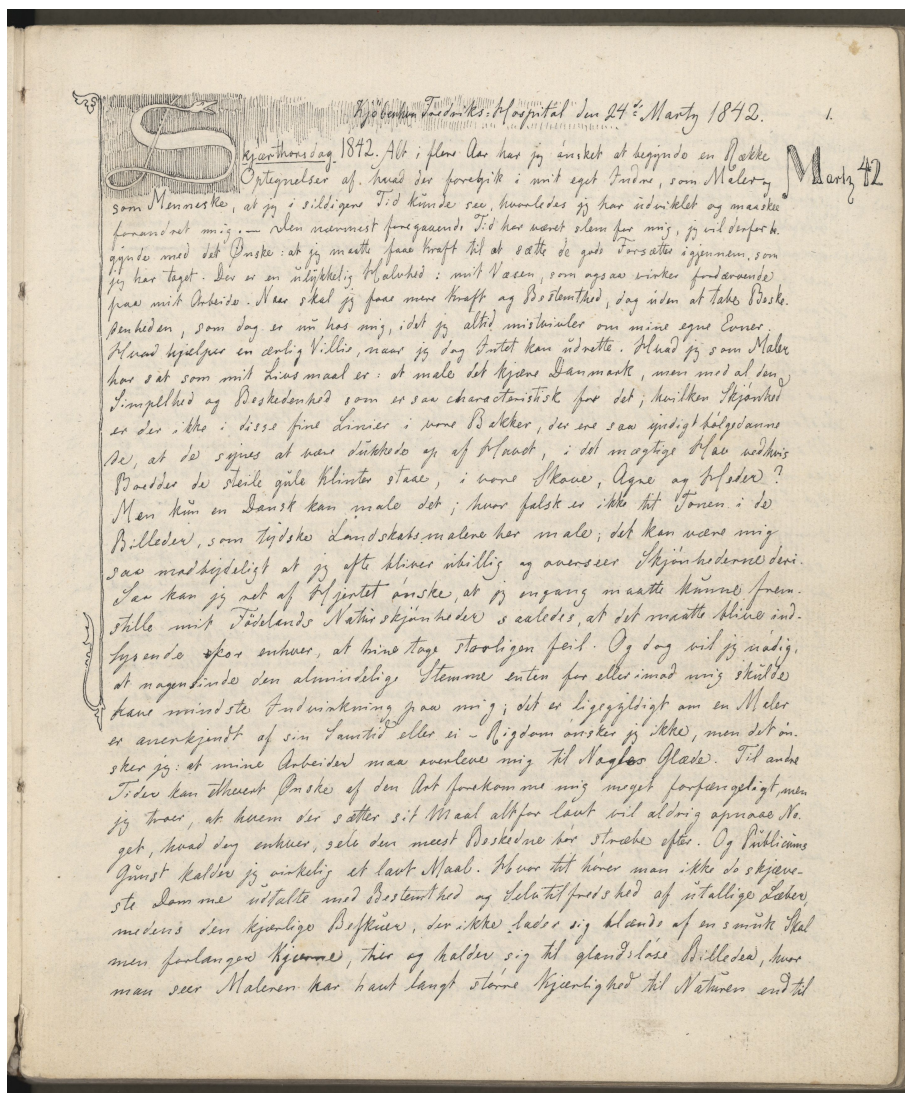
¹⁸ Julius Th. Hedermann (1821-1841), teologistuderende, som sammen med Lundbye, hans malerkammerater Frølich og Læssøe samt en anden teologisk student Steenberg og stud.jur. Dietrich Brandis udgjorde den omtalte "lille Vennekreds".

¹⁹ Marie Brandis (1814-1900), datter af læge Joachim Dietrich Brandis, der ejede lyststedet Valhøj i Valby.

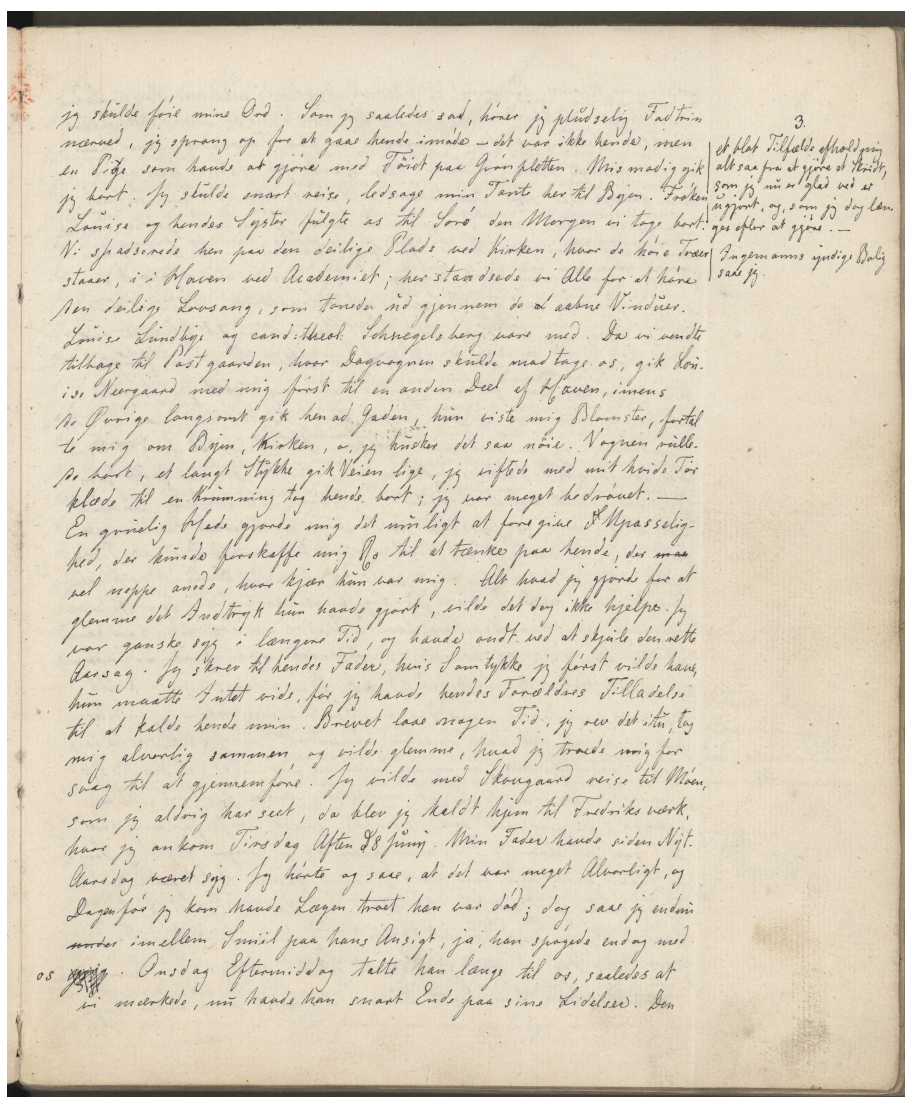

Et Aar af mit Liv - fra den 24 Marts 1842 til den 3 April 1843.

Hvert Tankelys, som faar
Tegningen Lys og Sind,
Lig Billed Bytt bevarer,
Hvor intet Blik naar ind.
Men o! den Billedskere
Til Lyset skal ind gaa; —
Min Gud vil aabne, —
Hvad intet Øie saa! —
P. F. Torgensen.

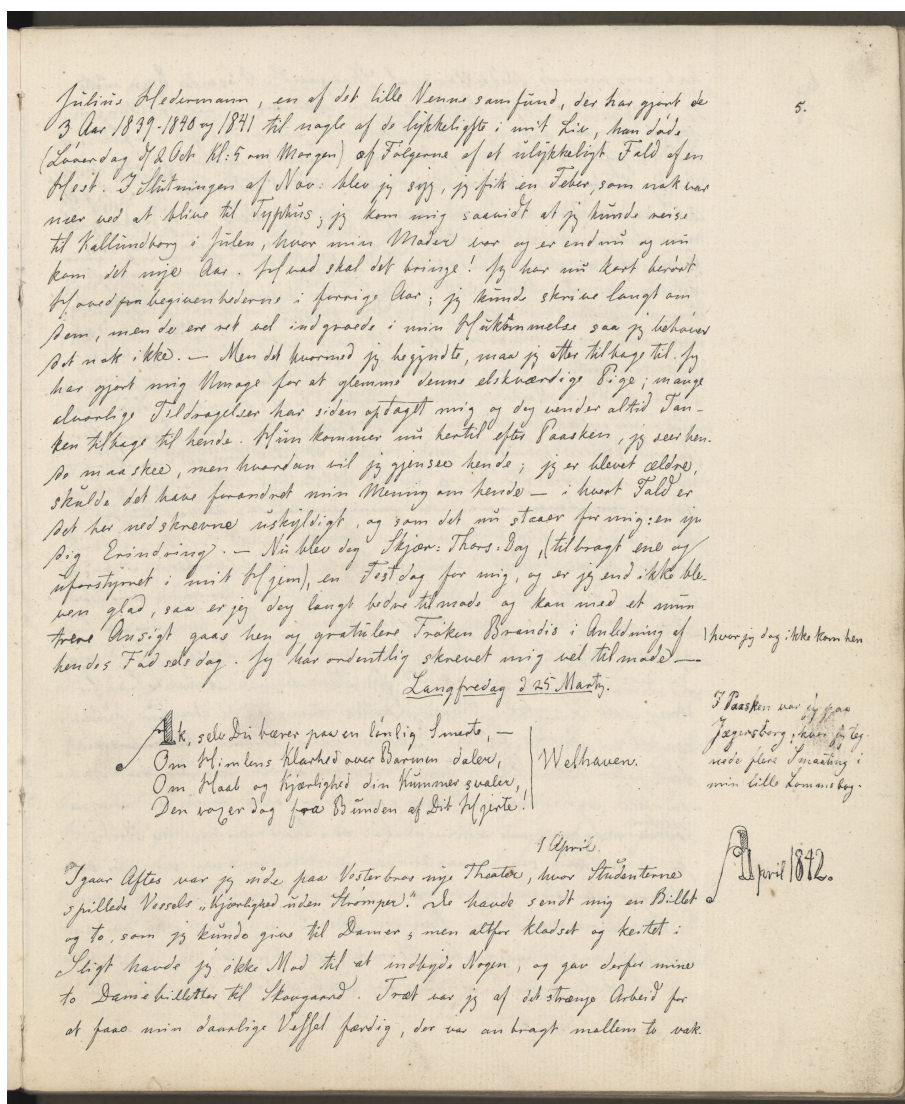

2. en intet sigende Bøes. Og dog kan Maleren neppe undvære Bøes; men
den skal komme fra dem, til hvem vi have Tillid eller agas uds et Bini;
for at vi have opnaaet, hvad vi ønske. Jeg kan saaledes ønske, at Intet har
saameget glædet og opmuntret mig, som det, at man om mine tidligere
Maleries har sagt, at de vare saa ægte danske. I de senere Aar har der
været noget saa Misikket i mine Skikkelser, som dog, for det Tænde, som mi-
ne første havde, paa en Tid, da jeg endnu slet ikke vidste, hvad jeg gjorde,
den er gaaet bort. Mængden af begynder et nyt knæk, at jeg skal
komme tilbage til den Simplicitet, hvormed jeg begynte; mængden stæffer
jeg i endelvis ikke i den hængende Misikthed ligger, den kan jeg ikke kom-
me tilbage, har først Misikthed, siden først paa et Blied, saa er den borte for
bestandig. — dog det Billed passer neppe her. for det er intet andet end at en
Maler kunde konservere sin første Kærlighed, især, naar han er omringet af
saa meget, der kun kan nedbryde den. Der skal efter noget Nyt til at opvise
det Tænde, giv det mig et kommer! — Senere samme Dag. — Tid har jeg
saafulde Gidde, hvor jeg naar betragte mig. Jeg betragte mig, at jeg har
saa idelagt den Tid og Bø. Vor Herre har givet mig Lend. I dag vil jeg netop
se her, hvad jeg lange har betragtet, jeg ikke kunde betragte: min første ager
et Hængende, som jeg selv betragter med minis ~~ikke~~, som en af mine dyreste
Erindringer. Det er jo en Festdag idag, den skal ogsaa have været festligt for mig,
jeg vil see et opmuntret mig ved Erindringer om lykkelige Tider. Allerede for
et Gang jeg saa Louise Neergaard paa Vedtgaard, i August 1839, gjorde hun
for blide fordringsfri Væsen et dybt Indtryk paa mig; men jeg var altsaa mig
til at tørre tælle mig at tænke paa hende som min Bønd. I 1841 kom for Disten
i Mængde Maaned gik jeg efter Vedt. Mine Tanker om hende vare de samme og
jeg mærkede, at Opførsen vilde blive mig tung. I flere Dage fulgte jeg Leilighed til
at tale med hende, og at staa hende min Hængende, saa indseelig og end var der
et. En dertil Morgen gik jeg ned i Haven ind i den lille Kæde, hvor jeg oftere
hade spillet med hende og satte mig ved Bænkstellet paa en Bænk og gjorde
af en lille tyndt Bø, jeg ventede hende skulde komme at see til Bøgen. Det var
den sidste Morgen: vestlige Dugløser hang paa Straas og Blomster og
skinnede i Solen som Dræmmer. Jeg tænkte paa hende, og skulde tælle
hende, og man maatte forkeste alt overladende det til min Stemning, hende

4.

velsignede Moder, Emmanuel og jeg sad i godends med hans Lenz. Endnu
levde han i 4 Dage, men var for det meste i den Bedrøvelse. Natten
imellem Lørdag og Søndag foregik en stor Forandring med ham.
Da vi sprangte ham, tænkte han herde det, sagde han: godt!
men Moder har sine Tegnener, tilføjede han i det han endnu
spurgte truede med Fingeren ad hende, som med sjelden Trost
hendes fulgte ham paa hans ofte tunge Vandring. M. G. fikte han
Mødet, trok endnu lidt løsken, men syntes med Hovedet, da
vi sprangte om han vilde tage Naphta draakene. Vi sad vi ad
hans Lenz, og hvad jeg aldrig vil glemme, en det skændte deri,
at hans F. vi saa Lenz, Dags lysst tillad os at se, fulgte
Moder, naar hun gik over Græset eller naar ~~hans~~ fæst kastede
til hende, hvor hun sad ved hans Lenz. M. G. sang han de sidste
Benedict og en rød som Tørhed, Læder, fulgte paa det berørte.
Dig, Lenz død. Læder, Lenz min Fader. Det var første Gang
jeg havde staaet ved et Leds Lenz, og havde ikke den Lenz Emmanuel
sagte M. i mig, og forestillet mig, at jeg for Moders Fjæle måtte
fætte mig, da havde jeg vel nok nok mig til ~~min~~ min Bede
nede, men at betænke, at her gjaldt det, at være til Trost og Hjælp
for Moder. — G. Bræder gik hegefter den sorte Kiste, som Moder
afficerer og Høvedværter har. Theodor var der ikke, han kom
de ikke komme. Bræder og Moder reiste hant, de første
til deres Ordeider, Moder til sine Børns Lenz i Kalle.
32. Det var hendes Forældre og Tante blevne ældre, men alle
var afjæmnet det Lenz næsten uforandret. — Jeg blev ene til hende
paa Trøstværk, thi ogsaa Emmanuel var reist til Emils H.
L. ualdt. Jeg trængte til at overvære min Stilling, til at
arbejde, jeg stod min ene, skulde ganske sørge for mig selv.
Det var en alvorlig T. d, min gavnlige — mig Glæde og Lenz
vi siden gaet hin ene mig, min gamle Besteforældre.
fuldt deres Guldbrøllup: Fæstet har deres elskede Datter i
hendes Hjem paa Trøst (3. Aug 41) og Lenz vinkelige Familien
fæst var dog et yndigt Lenz til det deilige Sted, hvor mine
Forældre kun levede i 5 Aar. — Vi måtte mig en stor Lenz,

Julius Adersmann, en af det lille Nemes samfund, der har gjort de
3 Aar 1839-1840 og 1841 til enge af de lykkeligste i mit Liv, han døde
(Lørdag d. 2 Oct. Kl. 5 om Morg.) af Følgen af et ulykkeligt Fald af en
Hest. I Slutningen af Nov. blev jeg syg, og fik en Følelse, som var
meer end at blive til Typhus, og kom mig saadant at jeg kunde nær
til Kallundborg i Jule, hvor min Moder var og er endnu og vi
kom det nye Aar. Jule skal det bringe! Jeg har nu kort berørt
af hvad pragtfulde belevens i forrige Aar; jeg kunde skrive langt om
dem, men de er nu vel indgaaede i min Hukommelse saa jeg behøver
det ikke. — Men det kommer jeg begynde, naar jeg efter tilbage til. Jeg
har gjort mig Umage for at glemme denne elskværdige Brev; mange
elskverdige Tilbedelser har siden optaget mig, og jeg vender altid Tan-
ken tilbage til hende. Men kommer nu her til efter Paasken, og ses hen.
De maa skide, men hvordan vil jeg gense hende; jeg er blevet alene,
skulle det have forandret min Mening om hende — i hvert Fald er
det nu end skønnere indsigeligt, og som det nu staaer for mig, en en
sig Endring. — Nu blev den Skjønne Thors. Dag (det bragt end af
afstyret i mit Hjem), en Fest dag for mig, og er jeg end ikke ble-
ven glad, saa er jeg dog langt bedre tilværelse og kan med et smil
træne Ansigt gaar hen og gratulere Frøken Brendis i Anledning af
hendes Fødsels dag. Jeg har endelig skrevet mig vel tilmede —

Langfredag d. 25. Marts.

At, selv du har en lunkig Smerte, —
Om Minus klæder over Døren daler,
Om Haal og Hjertelighed din Minus gualer,
Den veger dog for Brønden af dit Hjerter!

I Paasken var jeg paa
Jugendborg, hvor jeg
nede flere Smaating i
min lille Lomasteg.

1 April.

April 1842.

Igaar Aften var jeg inde paa Vesterbros nye Theater, hvor Studentene
spillede Verdis "Kjærlighed uden Tromper". De havde sendt mig en Billet
og to, som jeg kunde give til Damer, men alligevel klædet og kettet:
Ligt havde jeg ikke Mod til at indtage Vogen, og gav derfor mine
to Damskilletter til Hougard. Trost var jeg af det stramme Arbejde for
at faae min dannede Væffel færdig, der var nu bragt mellem to vask.